

Arrest

nr. 267 609 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 september 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 oktober 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 december 2016 huwt de verzoekende partij in Turkije met Y.Y., van Bulgaarse nationaliteit.

1.2. Op 7 mei 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar Bulgaarse echtgenote. De verzoekende partij wordt op 28 november 2019 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 1 december 2020 wordt de echtscheiding door onderlinge toestemming uitgesproken door de familierechtbank te Antwerpen.

1.4. Op 9 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 47/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

(…)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 07.05.2019 waarna hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 28.11.2019. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de burger van de Unie, Y.Y.S. (...) (RR: (...)), zijn Bulgaarse echtgenote met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. De referentiepersoon verklaarde in het relatieverlag dd. 03.12.2020 aan de politiediensten dat betrokkene reeds sinds januari 2020 de woonst had verlaten. Op 07.05.2020 werd door de stad Antwerpen het voorstel gedaan om betrokkene amtsshalve af te voeren. Betrokkene werd op 09.08.2020 vervolgens op een afzonderlijk adres ingeschreven. Op 01.12.2020 werd de echtscheiding door onderlinge toestemming uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen, afdeling Antwerpen. Gelet op de verklaringen van de referentiepersoon op het relatieverlag dd. 03.12.2020 waarin zij stelt dat betrokkene de woonst reeds in januari 2020 had verlaten en de daaropvolgende echtscheiding is het niet onredelijk te stellen dat de relatie reeds in januari 2020 spaak liep. Sederdien is er geen gezamenlijke vestiging meer noch was er sprake van een minimum aan relatie of een gezinscel. Het einde van de relatie sinds dat moment wordt bovendien nergens betwist. De gezinshereniging blijkt reeds geruime tijd achterhaald te zijn.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 20.11.2020 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd op 01.12.2020 door de Stad Antwerpen aangetekend naar betrokkene verzonden. Hij maakte daarop de volgende stukken over:

- Duidende e-mail betrokkene*
- Arbeidsovereenkomst G. S. Antwerp NV vanaf 01.04.2021 tot 30.09.2021*
- Echtscheidingsvonnis dd. 01.12.2020*
- Individuele rekeningen 2019, 2020*
- Uittreksel huwelijksakte*
- Afschrift bijlage 19ter*
- Arbeidsovereenkomst E. 1 BVBA onbepaalde duur dd. 24.05.2019*
- Attest OCMW niet ten laste*
- Aansluiting De Voorzorg*
- Attest van inburgering dd. 10.01.2020*
- Uittreksel strafregister (blanco)*
- Loonbrieven Synergie Interim periode 30.12.2019 tot 13.12.2020*
- Taalcertificaten: Nederlands richtgraad 1, NT2 waystage mondeling en schriftelijk + resultatenblad*
- Contracten Synergie Interim*
- Tewerkstellingsattest Express 1 BVBA + C4*

De aan betrokkene toegezonden brief vermeldde voorts: “Voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven met betrekking tot bovenstaand onderzoek, dient u onze dienst zo spoedig mogelijk op de hoogte te brengen van alle (relevante) wijzigingen van uw situatie. U dient uw dossier te actualiseren tot aan de ontvangst van het resultaat van bovenstaand onderzoek / tot aan de ontvangst van de F+-kaart.”

Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet betreft:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene huwde met de referentiepersoon op 26.12.2016. Op 07.05.2019 diende hij zijn verblijfsaanvraag in middels een bijlage 19ter. Zoals hierboven reeds werd geduïd, verliet betrokkene in januari 2020 de gezinswoning. De relatie was beëindigd, er werd was geen sprake meer van een gezinscel. Na zijn vertrek werd ook de echtscheiding ingezet en uitgesproken op 01.12.2020. Betrokkene kan zich dus, in tegenstelling tot wat hij in zijn e-mail aanhaalt, niet beroepen op minstens één jaar huwelijk in het Rijk daar het huwelijk in België slechts van 07.05.2019 tot januari 2020 heeft geduurd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont aan de hand van voorgelegde loonfiches, attesten, rekeningen en arbeidscontracten evenwel aan tewerkgesteld te zijn en nooit ten laste te zijn geweest van het sociaal bijstandstelsel, hetgeen zonder meer een positief element is. Hij legt eveneens een inschrijvingsbewijs bij een ziekenfonds voor. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Bijgevolg vindt artikel 42quater, §4 geen toepassing.

Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft:

Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de door betrokkene aangereikte stukken, blijkt dat betrokkenes leeftijd of gezondheidstoestand van die aard zouden zijn dat ze het nemen van deze beslissing zouden verhinderen.

Betrokkene is thans 32 jaar oud, wat noch zeer jong, noch zeer oud is. Zijn leeftijd en het feit dat hij tot de economisch actieve bevolking behoort, moeten hem toelaten ook elders, bijvoorbeeld in het land van herkomst of het land van oorsprong, de draad terug op te pikken.

Betrokkene verklaarde op 07.03.2019 naar België te zijn afgereisd, daarbij gebruik makend van zijn Bulgaarse verblijfsvergunning. Op 07.05.2019 diende hij vervolgens zijn verblijfsaanvraag in waaruit hij thans het verblijfsrecht put. Al met al betekent dit dat betrokkene nu iets meer dan tweeënhalf jaar in België verblijft. Dat is, zeker gezien zijn leeftijd, een relatief korte periode. Betrokkene verklaarde aan de cel SAH van Antwerpen vanuit Turkije naar België te zijn gereisd. Zijn huwelijk vond eveneens plaats in Turkije (Bornova - Izmir). Gezien het voorgaande en zijn korte verblijfsperiode in België, is het niet onredelijk aan te nemen dat hij nog voldoende voeling moet hebben met Turkije. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan waaruit moet blijken dat de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst van die aard zou zijn dat ze zich verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene legt tal van loonfiches, contracten, individuele rekeningen en attesten voor waaruit blijkt dat hij sedert zijn aankomst in België actief is geweest op de arbeidsmarkt. Daarnaast toont hij aan niet ten laste te zijn geweest van het sociale bijstandstelsel. Zulks is zonder meer een positief punt. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt weliswaar een attest van inburgering dd. 10.01.2020 en taalattesten en resultaten van die taallessen voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om

een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld attest niet aan dat hij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat hij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt hij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat ze het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan. Hij kan met eventuele vrienden/kennissen contacten onderhouden middels moderne communicatiemiddelen en/of periodieke bezoeken plannen.

De gezinssituatie van betrokkene werd reeds grotendeels toegelicht. De relatie van betrokkene met de referentiepersoon liep reeds in januari 2020 op de klippen wat finaal leidde tot de echtscheiding op 01.12.2020.

Betrokkene heeft geen minderjarige kinderen in België. Thans staat een andere dame bij hem ingeschreven. Het is echter niet omdat twee personen ingeschreven staan op hetzelfde adres, dat die personen ook effectief een relatie hebben. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene er met die dame een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt. Bovendien voert betrokkene zelf ook geen elementen aan waaruit blijkt dat hij een relatie met deze dame zou hebben. Louter uit het gegeven dat twee personen onder het zelfde dak wonen, kan nog niet automatisch blijken dat betrokkenen een relatie zouden onderhouden en een gezinsleven hebben opgebouwd. Betrokkenen kunnen even goed als vrienden onder het zelfde dak wonen, en als huisgenoten een woonst delen om de kosten te drukken. Er werd niets voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkenen een relatie hebben aangeknoopt en de verhuis van mevr. A. (...) erop gericht was zich gezamenlijk als gezin te vestigen en een gezinsleven uit te bouwen. Bijgevolg kan besloten worden dat ook zijn gezinssituatie niet van die aard is, dat ze een tegenindicatie zou vormen voor het nemen van deze beslissing.

Het is redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

*Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient gesupprimeerd te worden.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 40bis en 42quater van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij meent ook dat er sprake is van een schending van het arrest "HvJ 13-02-1985, 267/83, Diatta, punten 20-22, en HvJ 08-11-2012, C-40/11. lida, punt 58:"

Na een theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte beginselen en bepalingen en betreffende het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de hoorplicht en het beginsel van *fair play*, zet de verzoekende partij haar enig middel uiteen als volgt:

"4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

(...)

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk genomen.

5.

De bestreden beslissing, zijnde een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden, werd door verwerende partij genomen omdat men, op basis van verklaringen van de referentiepersoon, stelt dat de relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon eindigde in januari 2020, waarna men concludeert dat hun huwelijk in het Rijk niet langer dan 1 jaar duurde (zijnde van 07.05.2019 (datum aanvraag) tot zagezegd januari 2020).

Verwerende partij verwijst hiervoor naar artikel 42quater, §1, 4° Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. ”

Vervolgens bepaalt artikel 42quater, §4 Vreemdelingenwet het volgende:

“§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]”

6.

Zoals gezegd, verkreeg verzoeker verblijfsrecht in België na het indienen van een verblijfsaanvraag als zijnde echtgenoot van een burger van de Unie, op basis van hun huwelijk en dus op basis van artikel 40bis, §2, 1e lid, 1° Vreemdelingenwet.

Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt

[...]”

Verzoeker verkreeg aldus verblijfsrecht omdat hij gehuwd was met een burger van de Unie.

Hiertoe werd hun huwelijksakte voorgelegd, met als datum huwelijk 26.12.2016.

Het huwelijk werd ontbonden middels vonnis dd. 01.12.2020. Het begin van de echtscheidingszaak situeert zich op 30.10.2020. Het huwelijk heeft alleszins 3 jaar geduurd.

Daarnaast heeft het huwelijk tevens meer dan 1 jaar in het Rijk geduurd, nl. van 07.05.2019 (datum bijlage 19ter) tot 20.10.2020 (datum opstart echtscheiding)!

Verwerende partij maakt op dit punt een verkeerde toepassing van de wet, door te kijken naar de datum dat de echtgenoten, volgens de verklaring van de referentiepersoon, niet meer op hetzelfde adres woonden.

Nochtans spreekt artikel 42quater, §1, 4° duidelijk over "OF": er kan een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht wanneer het huwelijk is ontbonden OF er geen gezamenlijke vestiging meer is. De gezamenlijke vestiging of gezinscel doelt niet op echtgenoten, maar op andere groepen gezinsherenigers zoals ascendenten en descendenten van Unieburgers.

Vervolgens wordt in §4 bepaald, met betrekking tot de ontbinding van het huwelijk, dat het huwelijk tenminste 3 jaar moet hebben geduurd, waarvan tenminste 1 jaar in het Rijk BIJ de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding, omdat §1 niet van toepassing zou zijn.

De gerechtelijke procedure werd aangevangen op 30.10.2020. Uit het echtscheidingsvonnis blijkt immers duidelijk dat dit de datum betreft waarop het inleidende verzoekschrift werd neergelegd (stuk 3). Op deze datum duurde het huwelijk reeds méér dan 3 jaar (gehuwd op 26.12.2016) en tevens méér dan 1 jaar in het Rijk (te rekenen vanaf 07.05.2019).

Bijgevolg diende artikel 42quater, §4 Vreemdelingenwet te worden toegepast als uitzondering op §1 van hetzelfde artikel.

Het middel is gegrond; verwerende partij had het verblijfsrecht van verzoeker niet mogen beëindigen. Verzoeker bewees immers tevens dat hij werknemer is in het Rijk. (stuk 7 +8)

7.

Dergelijke stelling wordt bovendien bevestigd in rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, waarin duidelijk wordt gesteld dat een lidstaat géén einde mag maken aan het verblijfsrecht van een derdelandsechtgenoot van een Unieburger, wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar het koppel nog niet uit de echt gescheiden is (HvJ 13 februari 1985, 267/83, Diatta, punten 20-22 en HvJ 8 november 2012, C-40/11, Iida, punt 58).

België moet in alle gevallen het Unierecht, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, correct toepassen.

Bovendien werd dit ook reeds bevestigd in Belgische rechtspraak, meer bepaald door Uw Raad (RvV 24 juli 2014, nr. 127 399 - stuk 4):

"2.6. Daargelaten de vraag of er sprake kan zijn van een beëindiging van het verblijfsrecht in geval van echtgenoten die niet langer gezamenlijk gevestigd zijn, gelet op het arrest 121/2013 van 26 september 2013 waarin het Grondwettelijk Hof oordeelde dat artikel 42ter, §1,4° van de Vreemdelingenwet, om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgeleend door het Hof van Justitie, zo dient te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede "of er f...l geen gezamenlijke vestiging meer [is]" niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat volgens het Hof ook blijkt uit het gebruik van het woord "of", maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen (overweging B.36.8 in voormeld arrest), interpretatie die gelet op de identieke bewoordingen in artikel 42quater, §1,4° van de Vreemdelingenwet ook op deze bepaling lijkt te slaan (zie overweging B.38.4), moet worden vastgesteld dat het loutere feit dat echtgenoten niet meer samenwonen niet kan leiden tot beëindiging van het verblijfsrecht. Overeenkomstig arrest Diatta van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 13 februari 1985 (zaak 267/83) en vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwonen niet vereist (RvS 24 april 1994, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Er kan dan ook niet besloten worden tot een gebrek aan een gezamenlijke vestiging omwille van het gegeven dat de verzoeker en zijn echtgenote niet langer samenwonen op hetzelfde adres. "

Of ook (RvV 22 juni 2021, arrest nr. 257 053):

"Artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet geeft de mogelijkheid aan de verwerende partij om binnen vijf jaar na de erkenning van het verblijfsrecht een einde te stellen aan het verblijf van het derdelands familielid van een Unieburger (of Belg) in de volgende gevallen:

- Het huwelijk met de Unieburger wordt ontbonden of nietig verklaard;
- Het (al dan niet gelijkgesteld) geregistreerd partnerschap wordt beëindigd;
- Er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het gebruik van het woord 'of' volgt dat het gaat om drie, naast elkaar bestaande, onderscheiden uitzonderingsgronden, die overeenkomen met de drie onderscheiden beëindigingsgronden in artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

De drie beëindigingsgronden in artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet stemmen overeen met de hypothesen die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, met name:

- *Het huwelijk of het gelijkgesteld partnerschap*
- *Het niet-gelijkgesteld geregistreerd partnerschap*
- *Bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn [...]"*

Het middel is absoluut gegrond."

3.2. De verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Met volgend motief stelt de gemachtigde dat verzoeker zich niet bevindt in de eerste situatie, zoals omschreven in artikel 42quater, §4, 1° van de vreemdelingenwet:

"Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene huwde met de referentiepersoon op 26.12.2016. Op 07.05.2019 diende hij zijn verblijfsaanvraag in middels een bijlage 19ter. Zoals hierboven reeds werd geduïd, verliet betrokkene in januari 2020 de gezinswoning. De relatie was beëindigd, er werd was geen sprake meer van een gezinscel. Na zijn vertrek werd ook de echtscheiding ingezet en uitgesproken op 01.12.2020. Betrokkene kan zich dus, in tegenstelling tot wat hij in zijn e-mail aanhaalt, niet beroepen op minstens één jaar huwelijk in het Rijk daar het huwelijk in België slechts van 07.05.2019 tot januari 2020 heeft geduurd."

De relatie was beëindigd sedert januari 2020.

Dat de echtscheiding pas werd uitgesproken op 01.12.2020 in gemeen akkoord doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het huwelijk de facto reeds beëindigd was in januari 2020.

Uit geen enkel stuk van verzoekende partij blijkt dat de huwelijksplichten nog werden nageleefd sedert januari 2020 en/of dat er de facto nog een huwelijksleven was tussen verzoeker en zijn echtgenote.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden."

3.3. De verzoekende partij betoogt dat zij haar verblijfsrecht in België verkreeg als echtgenoot van een burger van de Unie en dus op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat hiertoe een huwelijksakte werd voorgelegd met als datum van het huwelijk 26 december 2016, dat het huwelijk ontbonden werd middels een vonnis van 1 december 2020 en dat het begin van de echtscheidingszaak zich situeert op 30 oktober 2020, dat het huwelijk alleszins drie jaar heeft geduurd en dat daarnaast het huwelijk tevens meer dan 1 jaar in het Rijk heeft geduurd, namelijk van 7 mei 2019, de datum van het verkrijgen van de bijlage 19ter, tot 20 (lees: 30) oktober 2020, datum van de opstart van de echtscheiding. Volgens de verzoekende partij maakt de verwerende partij een verkeerde toepassing van de wet door te kijken naar de datum dat de echtgenoten niet meer op hetzelfde adres wonen, dat nochtans artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet duidelijk spreekt over 'of', dat de gezamenlijke vestiging of gezinscel niet doelt op de echtgenoten, dat in §4 wordt bepaald dat het huwelijk tenminste 3 jaar moet hebben geduurd, waarvan tenminste 1 jaar in het Rijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding, omdat §1 niet van toepassing zou zijn, dat de gerechtelijke procedure werd aangevangen op 20 (lees: 30) oktober 2020, dat op dat ogenblik het huwelijk reeds meer dan 3 jaar heeft geduurd waarvan meer dan 1 jaar in het Rijk, dat bijgevolg artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet diende te worden toegepast als uitzondering op §1 van hetzelfde artikel, dat de verwerende partij het verblijfsrecht niet had mogen beëindigen.

3.4. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger

van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

(...)"

3.5. De verzoekende partij betwist niet dat haar verblijfsrecht in beginsel kan worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet omdat "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer". Zij is evenwel van oordeel dat zij, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, valt onder de uitzonderingssituatie, zoals bepaald in artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet.

De kern van de zaak heeft dus betrekking op het volgende motief:

"Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet betreft:

Vooreerst kan vastgesteld worden dat betrokkene niet voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien in art. 42quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene huwde met de referentiepersoon op 26.12.2016. Op 07.05.2019 diende hij zijn verblijfsaanvraag in middels een bijlage 19ter. Zoals hierboven reeds werd geduurd, verliet betrokkene in januari 2020 de gezinswoning. De relatie was beëindigd, er werd was geen sprake meer van een gezinscel. Na zijn vertrek werd ook de echtscheiding ingezet en uitgesproken op 01.12.2020. Betrokkene kan zich dus, in tegenstelling tot wat hij in zijn e-mail aanhaalt, niet beroepen op minstens één jaar huwelijk in het Rijk daar het huwelijk in België slechts van 07.05.2019 tot januari 2020 heeft geduurd."

De verzoekende partij stelt hier in essentie tegenover dat haar huwelijk meer dan 3 jaar heeft geduurd, met name van 26 december 2016 tot aan het begin van de echtscheidingsprocedure op 20 (lees: 30) oktober 2020, waarvan minstens 1 jaar in het Rijk, met name van 7 mei 2019 tot 20 (lees: 30) oktober 2020, zodat artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet speelt en artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van diezelfde wet niet van toepassing is.

Het verblijfsrecht van de verzoekende partij werd erkend op grond van haar huwelijk met een burger van de Unie, gesloten op 26 december 2016. Uit artikel 42quater, §4, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt dat voor wat betreft echtgenoten het verblijfsrecht kan worden beëindigd wanneer het huwelijk wordt ontbonden, maar niet wanneer dat huwelijk ten minste drie jaar had geduurd, waarvan minstens één jaar in België, bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring. Waar de verwerende partij een cumulatieve toepassing maakt van de verschillende hypothesen van de voormelde bepaling, nu zij in het kader van het huidige geval van ex-echtgenoten niet alleen de datum van de aanvang van de procedure tot ontbinding in rekening brengt, maar ook de datum waarop er niet langer sprake was van een gezinscel en de gezamenlijke vestiging aldus werd beëindigd, is dit in strijd met de door haar gehanteerde bepaling.

De bewoordingen van artikel 42quater, §4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laten niet toe te stellen dat ze slechts van toepassing is wanneer zowel het huwelijk als de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar hebben geduurd waarvan minstens één jaar in het Rijk, met andere woorden: nergens blijkt dat het niet zou volstaan dat het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, om gebruik te kunnen maken van de uitzonderingsbepaling. In de betrokken bepaling is duidelijk sprake van "het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging" en het gebruik van het woord "of" zonder meer wijst op het feit dat het gaat om

drie naast elkaar bestaande en op zichzelf staande hypothesen, die overigens elk op zich gelieerd zijn aan de drie hypothesen die het verblijfsrecht hadden geopend: de eerste paragraaf van artikel 42^{quater} voorziet de onderscheiden gevallen tot beëindiging van het recht op verblijf: (i) wanneer het huwelijk wordt ontbonden, (ii) wanneer het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of (iii) wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze drie beëindigingsgronden stemmen overeen met de hypothesen die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, met name (i) het huwelijk of het daarmee gelijkgestelde geregistreerde partnerschap, (ii) het geregistreerde partnerschap en (iii) bloedverwanten in opgaande en neergaande lijn die zich bij hun familielid komen vestigen. Corresponderend met deze onderscheiden hypothesen zijn er de uitzonderingsgronden, met name indien (i) het huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring ten minste drie jaar heeft geduurd, (ii) het geregistreerd partnerschap bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd of (iii) de gezamenlijke vestiging bij de beëindiging ervan ten minste drie jaar heeft geduurd. In alle gevallen is er sprake van een situatie die zich minstens één jaar in België heeft afgespeeld.

Wat er ook van zij: de bewoordingen van artikel 42^{quater}, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laten niet toe aan te nemen dat het bestaan van een gezamenlijke vestiging gedurende ten minste drie jaar waarvan minstens één jaar in het Rijk als een overkoepelende voorwaarde dient te worden beschouwd, die hoe dan ook vervuld dient te zijn, naast de voorwaarde van een huwelijk of een geregistreerd partnerschap van ten minste drie jaar waarvan minstens één jaar in het Rijk.

In casu moet dus worden vastgesteld dat, gelet op de toekenning van het verblijfsrecht aan de verzoekende partij op grond van haar huwelijk met een burger van de Unie, moest worden nagegaan of dat huwelijk bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan tenminste één jaar op het grondgebied van het Rijk, zonder meer.

3.6. De verwerende partij betoogt dat de relatie was beëindigd sedert januari 2020, dat de echtscheiding pas werd uitgesproken op 1 december 2020 in gemeen akkoord geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het huwelijk *de facto* reeds beëindigd was in januari 2020, dat uit geen enkel stuk blijkt dat de huwelijksplichten nog werden nageleefd sedert januari 2020 en/of dat er *de facto* nog een huwelijksleven was tussen de verzoekende partij en haar echtgenote, zodat niet wordt aangetoond dat het verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan enkel vaststellen dat er in de wet geen sprake is van de toepassing van de uitzondering voorzien in artikel 42^{quater}, §4, 1° indien het huwelijk op het ogenblik van de *de facto* beëindiging of op het ogenblik dat de huwelijksplichten niet langer werden nageleefd, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. Er wordt niet betwist – en dit blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier – dat de gerechtelijke procedure tot ontbinding van het huwelijk pas werd ingezet op 30 oktober 2020, i.e. het ogenblik waarop het inleidende verzoekschrift werd neergelegd. Het huwelijk dat dateert van 26 december 2016 heeft dus wel degelijk ten minste drie jaar geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk bij de aanvang van de procedure tot ontbinding, gezien aan de verzoekende partij op 7 mei 2019 een bijlage 19ter werd afgeleverd. De gegevens waarop de verwerende partij zich steunt zijn, in het licht van de uitdrukkelijke bepaling dat de duur van het huwelijk moet meetellen tot op het ogenblik van de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding ervan, niet relevant.

Al deze gegevens waren aan de verwerende partij gekend. De verzoekende partij had immers, toen zij door de verwerende partij werd uitgenodigd om documenten neer te leggen, ook een kopie van de echtscheidingsakte neergelegd, waarin de datum werd vermeld van het inleidend verzoekschrift.

3.7. Gelet op voorgaande vaststellingen wordt aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de uitzonderingsgrond, voorzien in artikel 42^{quater}, §4, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij zich niet kan beroepen op minstens één jaar huwelijk in het Rijk.

Een schending van artikel 42^{quater}, §4, 1° van de Vreemdelingenwet is aangetoond. De argumentatie van de verwerende partij doet daaraan geen afbreuk.

3.8. Het enig middel is gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 september 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER